

Jane Green

Belofte maakt schuld

1

Met een elleboog veegt Steffi haar haren uit haar ogen en daarna pakt ze een koekenpan, waar ze rijkelijk olie in giet. Vervolgens schuift ze de fijngesnipperde ui erin. Zonder acht te slaan op het zweet dat in haar ogen druipt, draait ze zich om en loopt snel naar het aanrecht achter haar, waar Jorge lente-uitjes staat te snijden.

‘Je moet er meer van het groen bij doen,’ zegt ze terwijl ze over zijn schouder kijkt. Ze buigt zich voorover en doet het hem voor. ‘Je kunt het helemaal tot daar afsnijden.’ Ze keert zich vlug weer om en rent terug naar de koekenpan, waar ze hard aan schudt, waarna ze het vuur laag draait om de uien zacht te laten worden. Daarna loopt ze gehaast naar een andere snijplank en snijdt een reusachtige portobello in dunne plakjes.

Ook al vergaat de rest van de wereld, daar zou je niets van merken wanneer je door het raam van Joni’s in Twelfth Street kijkt, het vegetarische restaurantje in het centrum waar het tegenwoordig bijna onmogelijk is om een tafeltje te krijgen.

De mensen komen vanwege de gezellige sfeer en de vriendelijke bediening, maar ze komen vooral voor het eten, dat onlangs in het tijdschrift *New York* een fantastische recensie heeft gekregen. En dat is enkel te danken aan de warrige, maar briljante kokkin van het restaurant: Steffi Tollemache.

In het afgelopen jaar heeft het Steffi verbaasd dat het in het restaurant zo druk is geworden. Dit is haar eerste echte baan als kok en al na een paar dagen wist ze dat ze eindelijk haar roeping had gevonden.

Het werk was niet alleen volmaakt door de opwinding dat ze de vrijheid kreeg een nieuwe menukaart samen te stellen, maar vooral door de mensen. Voor het eerst had Steffi het gevoel dat ze ergens

bij hoorde. De meeste gasten woonden in de wijk en bijna iedereen werd vaste klant.

Na de lunchpiek kijkt Steffi door het luik en ziet Mason aan een tafeltje bij het raam zitten. Zoals gewoonlijk is hij verzonken in een manuscript, terwijl hij af en toe een slokje neemt uit een beker koffie.

Ze is hem een bedankje verschuldigd: vorige week is er een doos bezorgd met voorpublicaties van twee nieuwe kookboeken waar Mason haar over had verteld omdat hij wist dat ze haar zouden interesseren.

Ze veegt haar handen af aan een handdoek, strijkt de vochtige haarlokken uit haar gezicht, duwt de keukendeur met haar voet open en loopt met een glimlach naar Masons tafel.

Het restaurant is bijna verlaten. Er is alleen nog een gezelschap van vier personen dat even natafelt onder het genot van muntthee en een plak Midden-Oosterse sinaasappelcake.

‘Bent u de chef-kok?’ vraagt iemand van het gezelschap als ze langsloopt, en Steffi knikt.

‘Wat is dit een waanzinnig lekkere cake!’

‘Echt ongelooflijk lekker,’ valt de rest van de tafel bij. ‘Dit is de lekkerste cake die ik ooit heb gegeten.’

Een van de vrouwen aan tafel buigt zich gretig voorover. ‘Ik hou van koken en ik wil dat recept dolgraag hebben.’

‘Hartelijk dank voor jullie complimenten,’ zegt Steffi met een grijns. Ze ziet dat Mason meeluistert en als hij opkijkt, vangt ze zijn blik. ‘En natuurlijk mag je het recept hebben, al zal ik je daar wel tweehonderdvijftig dollar voor in rekening moeten brengen.’

‘Wat?’ De monden vallen open van verbazing.

‘Ik maak maar een grapje,’ zegt Steffi. ‘Kennen jullie dat verhaal over het Neiman Marcus-chocoladekoekje niet? Ik weet bijna zeker dat het niet echt is gebeurd, maar ik kon de verleiding niet weerstaan.’

‘O, hemel!’ roept iemand uit. ‘Ik heb die koekjes wel eens gebakken. Ik vind ze heerlijk.’

‘Ja, ik ook,’ zegt Steffi. ‘Ik zal het recept voor de cake voor je moe-

ten opschrijven. Mag ik je e-mailadres? Dat is waarschijnlijk het gemakkelijkst.'

'Dat zou fantastisch zijn,' zegt de vrouw. 'Alvast bedankt!'

'Volgens mij heb ik te weinig besteld,' zegt Mason. 'Kennelijk moet ik ook nog die sinaasappelcake proeven.'

'Iedereen moet die sinaasappelcake proeven!' Glimlachend draait Steffi zich om en ze roept Skye, de serveerster, die bij de bar aan de andere kant staat. 'Skye? Wil je een plak sinaasappelcake voor Mason brengen?'

'Heb je tijd om even te zitten?' Mason gebaart naar een stoel en Steffi laat zich erop zakken, blij dat ze eindelijk even kan zitten.

Skye komt naar de tafel met twee lepels, een plak sinaasappelcake voor Mason en een kopje Lemon Zinger-thee voor Steffi (haar lievelingsthee). Steffi werpt Skye een dankbare glimlach toe en knijpt even in haar hand wanneer de serveerster de spullen heeft neergezet. Ze schudt haar hoofd als Mason haar de andere lepel probeert op te dringen.

'Toe, je moet wel. Ik krijg dit nooit in mijn eentje op.'

'Dan eet je een helft en neem je de andere helft mee naar huis voor Olivia.'

Hij proest het uit van het lachen. 'Olivia eet dit niet. Ze is allergisch voor koolhydraten, tarwe en suiker. O, en ook voor zuivelproducten.'

'Echt waar? Is het zo erg?'

'Natuurlijk niet, maar dat zegt ze tegenwoordig omdat het gemakkelijker is dan te moeten uitleggen waarom ze na twee kinderen nog zo'n geweldig figuur heeft. Hmm. Volgens mij loopt ze op die manier veel lekkers mis.'

Zeg dat wel, denkt Steffi, al zou ze dat nooit hardop durven zeggen.

Mason en Olivia wonen met hun volmaakte kinderen Sienna en Gray in een volmaakt appartement aan Park Avenue aan de oostkant van New York ergens tussen 60th en 70th Street. En niet zomaar in een gebouw aan Park Avenue tussen 60th en 70th Street, maar in een pand dat wordt beschouwd als een van de drie mooiste op Manhattan.

Steffi weet alleen dat het appartement volmaakt is omdat ze een paar weken geleden bij de dokter zat toen een bijzonder ernstige verkoudheid tot een nare voorhoofdsholteontsteking had geleid (flauwten en duizelingen zijn niet handig als je in een drukke keuken werkt) en in de wachtkamer een exemplaar van *Elle Décor* had gepakt.

En daar, op pagina 65, stond een reusachtige glanzende foto van Mason en Olivia – met naast hen de ontzettend schattig uitziende Sienna en Gray – in hun ongelooflijk mooie appartement. Ze werden omschreven als een stijlvol, invloedrijk stel. Hij was een bijzonder vooraanstaand uitgever die vijf jaar geleden zijn eigen imprint was begonnen en tegenwoordig dankzij drie grote successen werd beschouwd als iemand om wie je niet heen kon in de uitgeverswereld.

Zijn vrouw Olivia is een Bedale. Ja, van dé Bedales. De superrijke liefamilie uit het zuiden van de Verenigde Staten. Steffi heeft een vriendin die bij een uitgever werkt naar hen gevraagd en blijkbaar is de rijkdom waaruit ze hun buitengewone appartement bekostigen, afkomstig van haar familie. Ook al is hij tegenwoordig belangrijk in de uitgeverswereld, dat zou hem nooit het soort inkomen opleveren waarmee hij dit appartement of de kunstwerken die het bevat kan bekostigen.

Ze zijn niet het soort mensen met wie Steffi doorgaans omgaat, maar Masons kantoor is om de hoek en hij komt een paar keer per week lunchen.

Olivia heeft een keer samen met hem in het restaurant geluncht en Steffi was stomverbaasd. Olivia deed heel aardig tegen haar, maar Steffi had nooit kunnen bedenken dat Masons vrouw er zo... volmaakt uitzag.

Mason ziet er altijd een beetje slordig uit. Zijn haar is nooit gekamd, hij heeft meestal een stoppelbaard van minstens een dag en zijn pak lijkt nooit helemaal goed te passen en hangt om zijn slungelige lichaam. Er zijn tijden geweest dat Steffi hem dwangmatig wilde voeden, en hoewel ze – lang voordat ze het tijdschriftartikel las – wist dat hij getrouwd was, had ze nooit verwacht dat hij getrouwd zou zijn met iemand die er zo uitzag als Olivia.

Olivia lijkt vreselijk veeleisend. Toen ze die dag in haar eentje het restaurant binnen kwam en op Mason wachtte, stond Steffi toevallig bij het doorgeefluik. Ze kwam in de verleiding om de keuken uit te rennen en tegen de vrouw te zeggen dat ze hier duidelijk niet op haar plaats was, om haar daarna door te verwijzen naar een gelegenheid zoals Café Boulud of het Four Seasons.

Wat moest zo'n vrouw in Joni's? Een kleine symfonie van blond haar en wit kasjmier. Haar diamanten wierpen speldenprikjes van licht op het plafond, als een echte discobal, toen ze zich omdraaide om te kijken of Mason er was. Wie was die vrouw?

'Pardon?' Haar stem klonk licht en zangerig, duidelijk een dame uit het zuiden van de Verenigde Staten. Met een stralende glimlach legde ze haar hand op de arm van een serveerster. 'Het spijt me vreselijk om je lastig te vallen wanneer je het zo druk hebt, maar volgens mij heb ik een reservering.'

'We doen niet aan reserveringen,' zei Skye. 'Maar u kunt wachten tot er een tafeltje vrijkomt.'

Haar gezicht betrok. 'O, maar ik weet zeker dat mijn man wel...' Haar stem stierf weg toen de deur openging en Mason binnenkwam. 'Daar is hij al!' zei ze geërgerd.

Skye trok een wenkbrauw op tegen Steffi, die nog steeds door het luik keek, en knipoogde vervolgens naar Mason om aan te geven dat ze zo snel mogelijk een tafel voor hem zou regelen. Ze mochten dan niet aan reserveringen doen, maar ze deden wel hun best om goed voor hun vaste klanten te zorgen. En daar was Mason er beslist één van, zelfs al was zijn vrouw dan een... verrassing.

Steffi heeft alle vaste klanten, en vooral degenen die – net zoals Mason – ná de lunchdrukte komen, leren kennen en sommigen van hen is ze zelfs als vrienden gaan beschouwen.

'Ik wil je nog heel hartelijk bedanken.' Steffi neemt een slokje van haar thee. 'Ik vind het ongelooflijk dat je eraan hebt gedacht me de kookboeken te sturen.'

'Graag gedaan, hoor. Hoe vond je ze?' Hij gebaart naar de cake en zegt: 'Dit is echt geweldig lekker.'

'Dank je wel. Ik heb de boeken gelezen. Je had volkomen gelijk wat betreft dat ene boek over *slow cooking*. Daar stonden nogal veel

vleesgerechten in, dus die moest ik wat beter bekijken. Maar ik vond de recepten geweldig en ik heb gezien dat je het vlees eruit kunt laten en de recepten zo kunt aanpassen.'

'Daarom heb ik je die boeken ook gestuurd,' zegt hij. 'Ik wist dat de recepten met groenten je zouden bevallen.'

'Ik moet zeggen dat die chili overheerlijk is. Die heb ik pas nog gemaakt.' Ze zucht, bijna onhoorbaar.

'Echt waar? Maar daar zat toch kalkoen in?'

Steffi lacht. 'Ja, maar ik heb hem voor de verjaardag van mijn zus gemaakt. We geven vrijdag een surpriseparty voor haar, dus ik heb twee porties gemaakt, een mét kalkoen voor het feest, en een tweede, die ik een beetje heb aangepast tot vegetarisch gerecht. Ik heb er ook wat allspice en kaneel bij gedaan, en dat was heerlijk. Het gaf het iets zoetigs.' Ze slaakt nog een zucht, ditmaal een diepe. 'En nu moet ik alles opnieuw maken voor vanavond.'

'Was het dan zo lekker?'

'Nee. Rob had gisteravond een hele meute vrienden thuis uitgenodigd toen ik nog aan het werk was. En een paar onsjes wiet later hebben zijn vrienden en hij zich op de chili gestort. Normaal gesproken had dat niet uitgemaakt, maar deze portie was voor dit weekend, voor het verjaardagsfeest van mijn zus. En dat wist hij best,' zegt Steffi geïrriteerd. 'Soms denk ik dat ik met een kind samenwoon.'

Mason lacht hartelijk. 'Volgens mij zijn alle rocksterren een beetje zo.'

'Ik dacht dat alle mannen zo waren.'

'Dat ook.'

'Jezus,' zegt Steffi hoofdschuddend. 'En dan beweert mijn vader dat ik nog een kind ben. Hoe komt het toch dat ik een relatie heb met iemand die nog minder verantwoordelijkheidsgevoel heeft dan ik?'

'Ik neem aan dat hij niet je grote liefde is?'

'Daar wil ik het nu niet over hebben,' zegt Steffi treurig, omdat ze het gevoel herkent en weet dat het slechts een kwestie van tijd is. Erover praten, zelfs met iemand die zo aardig is als Mason, zou het alleen maar tastbaarder maken; als ze gehoor geeft aan haar gevoe-

lens, houdt dat in dat ze zelf haar situatie moet veranderen. En hoe kan ze vluchten als ze niet weet waarnaartoe?

‘Vertel eens verder over die chili met kaneel,’ zegt Mason. ‘Dat vind ik echt een geweldige ingeving. Het is heel Marokkaans om zoete en zure smaken te mengen. Interessant om zo’n draai aan chili te geven. Ik neem aan dat het lekker was?’

‘Kennelijk wel. Tenminste volgens de stonedede lui die gisteravond bij mij thuis waren. Je moet het zelf eens proberen,’ zegt ze met een grijns. ‘Of misschien zet ik het op het menu.’

‘Als je dat doet, wil ik royalty’s van je hebben.’

‘Ik hoop dat je een geintje maakt.’

Mason steekt zijn handen omhoog. ‘Goed, het was maar een grapje. Zeg, wanneer ga je een kookboek voor mij schrijven?’

‘Als ik een idee heb waarvan ik denk dat het zal verkopen.’

‘Ik heb je tijden geleden al gevraagd om erover na te denken.’

‘Hebben we echt zo’n idee nodig?’

‘Ja, en als je er een hebt, moet je bij me komen en dan kunnen we praten.’

Steffi zucht opnieuw. ‘Ik ben vast de enige chef-kok in het land die een aanbod om een kookboek te schrijven afslaat omdat ze het te druk heeft.’

Mason lacht. ‘Ik heb je dat aanbod nog niet gedaan, althans... nog niet. Ik heb gewoon gezegd dat je langs moest komen als je een goed idee had.’

‘Is het niet genoeg dat ik zowel een rock-’n-rollmeid als een veganistische chef-kok in een vegetarisch restaurant ben?’

‘Nee, helaas niet,’ zegt Mason. ‘O, voor ik het vergeet. Ik wilde je nog iets vragen.’

‘Ga je gang, maar doe het snel.’ Steffi kijkt op haar horloge en ziet dan dat Skye staat te popelen om naar huis te gaan.

‘Nou, binnenkort verhuizen we naar Londen...’

‘Wat?’

‘We hebben onlangs een uitgeverij in Engeland gekocht en omdat we onze twee bedrijven gaan samenvoegen, moet ik daar een poosje heen om dat bedrijf van de grond te krijgen.’

‘Het is niet te geloven dat we hier de hele tijd over chili zitten te

praten terwijl jij zulk groot nieuws hebt. Geweldig. Of niet soms?’

‘Ja, het is geweldig en we vinden het allemaal heel spannend. Olivia is er al. Ze heeft een binnenhuisarchitect in de arm genomen om het appartement klaar te krijgen. Maar er is één probleem: we kunnen Fingal niet meenemen.’

‘Fingal?’ Wie is Fingal? vraagt Steffi zich af. De butler? De chauffeur?

‘Onze hond. Fingal.’

‘O.’ Steffi lacht. ‘Ik dacht dat het de butler was.’

‘Doe niet zo mal!’ Mason schudt zijn hoofd en geeft Steffi een knipoog. ‘De butler gaat gewoon mee.’

‘Nou maak je toch zeker een grapje?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ja, ik weet het. Het is belachelijk dat we een butler hebben.’

‘Het is waanzinnig! Wat doe je hier eigenlijk? Jij bent veel te deftig voor dit restaurant.’

‘Nee, ik niet!’ Hij klinkt ineens als een klein jongetje. Klagelijk. ‘Maar Olivia wel. Dat komt door haar opvoeding, denk ik.’

‘Wauw. Mag ik je iets vragen?’ Met fonkelende ogen buigt Steffi zich naar hem toe. ‘Als jullie een butler hebben, waarom zien je pakken er dan zo vreselijk slecht geperst uit? Volgens mij moet je hem ontslaan.’

Mason haalt zijn schouders op en laat zijn hoofd op zijn handen zakken. ‘Ik kan er niets aan doen. Als ik ze aantrek, zitten ze prima, maar alles wat ik draag ziet er na een uur uit alsof ik erin heb geslapen. Olivia wordt er stapelgek van. Als we thuis zijn, moet ik me van haar om de zoveel uur verkleden.’

‘Echt waar?’ vraagt Steffi verbaasd.

‘Ja, zeg maar niks. Maar goed... over Fingal. Hij kan niet met ons mee. Honden zijn niet toegestaan in het appartement in Londen, dus moeten we een thuis voor hem zoeken. Ken jij toevallig iemand?’

Steffi’s blik wordt even glazig als ze beseft wat een gevaarlijk gesprek dit voor haar is. Ze is gek op honden. Ze heeft altijd een hond gewild. In bepaalde kringen staat ze bekend als ‘de hondenredster’. Ze is niet in staat om naar een dierenasiel te gaan zonder met een hond naar buiten te komen.

Het probleem is alleen – en dat heeft ze verschillende keren ondervonden – dat ze het gewoonweg te druk heeft voor een hond. Tegen de tijd dat ze uit haar werk komt, is het haar echt te veel om alle trappen naar haar appartement te beklimmen, de hond te halen en weer naar beneden te gaan om hem uit te laten en alles wat daar verder bij komt kijken. Elke hond die ze heeft gehad is uiteindelijk bij een nieuw baasje terechtgekomen, meestal bij een vriend van haar moeder.

Zo was er McScruff, de West Highland-terriër die nu in Maine woont bij Florence, de kapster van Steffi's moeder. Dan was er ook nog Poggle, de maltezer, het product van een scheiding. Niemand had Steffi verteld dat hij nog niet zindelijk was. Hij woont nu bij haar moeders advocaat Arthur. En afgelopen jaar was het Maxwell, de acht maanden oude golden retriever waar ze in het asiel verliefd op was geworden.

Ze had hem mee naar huis genomen, waar ze al snel had ontdekt dat de schitterende rashond niet voor niets in het asiel had gezeten, het beest was namelijk knettergek. Hij was de energiekste hond die ze ooit had gezien, of beter gezegd, hij was manisch. Binnen een week was haar hele schoenenvoorraad ten prooi gevallen aan Maxwells kaken.

Maxwell was naar een neef en zijn gezin in Millbrook gestuurd, die een boerderij hadden met zestien hectare grond, en daar scheen hij te hebben besloten dat de schapen en de ezels zijn speelkameraadjes zijn. Die dieren zijn – heel begrijpelijk – niet erg van hem onder de indruk, maar Maxwells nieuwe baasjes houden van hem, dus beschouwt Steffi zich een beetje als een barmhartige samaritaan.

Maar goed, een hond! Ze heeft altijd al een hond gewild. Een kleine, knuffelige die gek op haar zou zijn. Of een grote, griezelige, zoals een dobermann. Eentje die in werkelijkheid de vriendelijkheid zelve was. Een beste vriend, een metgezel. Wordt er niet gezegd dat een hond de beste vriend van de mens is?

En zou dit niet de ideale oplossing kunnen zijn? Het was niet voor- goed, dus op deze manier zou ze er voorzichtig aan kunnen wennen.

‘Voor hoe lang is het?’ vraagt Steffi voor ze er erg in heeft.

‘Voor een jaar.’

‘Wauw, dat is lang.’

En dan moet ze ook nog rekening houden met Rob. Rob heeft een hekel aan honden. Vertrouw nooit een man die niet van kinderen of dieren houdt. Ze hebben toch geen van beiden een huisdier, dus wat maakt het uit? Maar zij houdt wél van honden. Ze wil een hond. Ze wil deze hond. Ook al weet ze nog niet eens wat voor een het is.

‘Wat is Fingal voor hond?’

Ze denkt: iets kleins, een soort terriër. Grote bruine ogen. Trouw. Aanhankelijk.

‘Een Schotse deerhound. Maar je zult helemaal niet veel werk aan hem hebben. Wil je een foto van hem zien?’

‘Tuurlijk.’

Een Schotse deerhound? Wat was dat in godsnaam? Steffi heeft nog nooit van dat ras gehoord.

Mason bladert door de foto’s op zijn iPhone en geeft die daarna aan Steffi.

‘Jezus,’ roept ze uit. ‘Dat is geen hond, dat is een paard.’

‘Hij is vrij fors, maar op deze foto lijkt hij een stuk groter omdat hij er met de kinderen op staat.’

‘Hij staat er niet met de kinderen op. Ze zitten op hem.’

‘Dat was maar een geintje voor de foto. In het echt berijden ze hem niet, hoor.’

‘Ik kan toch niet voor een hond met zulke afmetingen zorgen? Dat beest vreet me op als ontbijt.’

‘Eigenlijk is hij een luiwammes. Hij zou je als ontbijt kunnen verorberen, maar dat is hem te veel moeite. Het liefst ligt hij de hele dag op de bank.’

‘Het is altijd fijn om een hond te hebben die weet dat hij niet op het meubilair mag komen,’ zegt Steffi, en ze werpt Mason een blik toe. ‘Wat vindt Olivia ervan dat ze een hond heeft die de hele dag op de bank ligt?’

‘Dat vindt ze niet leuk. Hij mag maar op twee banken komen, en daar heeft ze speciale kleden overheen gelegd zodat zijn vacht nooit in aanraking zal komen met de Fortuny-bekleding. De hemel verhoede dat dat ooit gebeurt.’

‘Ja, zeg dat wel. Jeetje, Mason... ik had willen zeggen dat ik de hond wel neem, maar hij past niet eens in ons appartement. En hij ziet eruit als een beest dat vijf keer per dag een wandeling van tien kilometer nodig heeft.’

‘Nee, helemaal niet.’ Mason schudt opgewonden zijn hoofd. ‘Hij moet alleen af en toe even rennen. Het is eigenlijk hetzelfde ras als een hazewindhond, dus hij heeft een paar korte, intensieve krachtsinspanningen nodig. En in je appartement zou je nauwelijks merken dat hij er is. Hij is ontzettend rustig en zachtaardig.’

‘Echt waar?’ Steffi kijkt weifelend naar de foto.

‘Echt waar. Je zult gek op hem zijn. Hij is de leukste hond van de hele wereld.’

‘Nou, hij zal er in elk geval voor zorgen dat ik aanspraak heb aan mannen,’ denkt Steffi hardop terwijl ze Mason zijn telefoon teruggeeft.

‘Waarom zou je dat willen? Je hebt al een vriend.’

‘Niet meer als ik thuiskom met Fingal. Hij heeft een hekel aan honden.’

‘O. Maar je moet nooit een man vertrouwen die niet van h...’

‘Ja, ja, dat weet ik,’ verzucht Steffi. ‘Hoor eens, ik weet het goed gemaakt. Ik kom in elk geval naar hem kijken. Dat betekent nog niet dat ik ja zeg, het betekent alleen dat ik kom kijken.’

‘Dat zou geweldig zijn,’ zegt Mason. ‘Je zult vast gek op hem worden, en eerlijk gezegd vind ik het een geruststellend idee dat hij bij iemand is die ik ken. Je zou hem chili met kaneel kunnen voeren. Dan zou hij echt in de hondenhemel zijn.’

‘Wat zou je hebben gedaan als je niemand had kunnen vinden?’

Masons gezicht betreft. ‘Olivia overweegt een ander tehuis voor hem te zoeken. Voorgoed.’

‘Zou jij dat goedvinden?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik niet. Ik hou van Fingal. Het is mijn hond.’

‘Nou, aangezien ik waarschijnlijk niet meer bij mijn vriend hoef aan te kloppen als ik besluit om voor Fingal te zorgen... heb jij toevallig geen appartementje waar ik kan wonen?’ Steffi maakt een grapje. Met een ondertoon van ernst.

Mason kijkt haar nieuwsgierig aan. ‘Ik heb geen appartement. We hebben al een huurcontract voor een jaar getekend met een stel uit België dat naar New York verhuist, maar... meen je dit echt?’

‘Dat ligt eraan. Waar denk je aan?’

Met een zucht wendt Mason zijn blik af en hij kijkt haar vervolgens weer aan. ‘Weet je? Ach, nee, laat maar, dat is stom. Jij woont en werkt in New York. Laat maar zitten.’

‘Wat? Toe, vertel. Nou wil ik het weten ook.’

‘Ik heb een huis. Een prachtige oude boerderij in Sleepy Hollow.’

‘Gáááá.’ Het woord roept allerlei beelden bij Steffi op van knapperende haardvuren en lange boswandelingen.

‘Ik heb haar al jaren,’ gaat Mason verder. ‘Ze is heel oud, maar wel erg mooi. En er zit acht hectare grond bij. Olivia vindt het er vreselijk, daarom verhuur ik het huis. De laatste huurders hebben de huur echter voortijdig opgezegd, dus nu staat het leeg. Ik wilde het na de kerst opnieuw verhuren, maar...’

‘Zou ik het er leuk vinden?’

‘Ik heb geen idee, ik ken je nauwelijks.’ Mason glimlacht. ‘Maar ik vind het er heerlijk.’

‘Sleepy Hollow is vlak bij mijn zus Callie. Zij woont in Bedford,’ denkt Steffi hardop. ‘Het zou echt geweldig zijn om bij haar in de buurt te wonen. Nog één vraagje...’ Steffi kijkt even om zich heen en fluistert dan: ‘Weet jij toevallig of er in die buurt vegetarische restaurants zijn die op zoek zijn naar een veganistische chef-kok?’

Bijna bloemloze sinaasappel-amandelcake met marmelade

Ingrediënten

boter om in te vetten

1 sinaasappel

3 eieren

130 g poedersuiker

25 g gezeefde bloem

1 theel. bakpoeder

85 g gemalen amandelen

50 g marmelade

poedersuiker om mee te bestuiven

Suggestie: een klein bekertje slagroom,
de rasp van 1 sinaasappel

Bereiding

Verwarm de oven voor op 180 °C. Vet een springvorm van 40 centimeter in en bekleed die met bakpapier.

Doe de sinaasappel in een pan, zet hem onder water en laat hem 1 uur zachtjes koken (of leg hem 25 minuten in de magnetron) tot hij zacht is geworden. Snij de sinaasappel door, haal de pitten eruit en pureer de rest in een keukenmachine.

Kluts de eieren en de suiker tot het mengsel bleek en dik is. Doe de bloem, het bakpoeder, de amandelen en de sinaasappelpuree er langzaam bij en meng het geheel. Giet het mengsel in de springvorm en bak het 1 uur in de oven.

Laat de marmelade smelten in een kleine pan, giet hem daarna door een fijne zeef en druk hem aan om al het sap eruit te krijgen. Giet het schilvrije sap over de cake.

Wacht tot de cake is afgekoeld en bestuif hem dan met poedersuiker. Roer de sinaasappelrasp door de slagroom en geef die er los bij.